

[Kent Kirk]

skattelettelse. Derfor kan man ikke føre debatten på det niveau, som det er sket her i dag.

Vi må jo heller ikke glemme, at mange af dem, der ønsker at yde en ekstra indsats, uanset hvor de befinder sig på lønskalaen, hurtigt støder på marginals-katten. Hvis man tjener i nærheden af de 140.000 kr., vil man mærke det, så snart man passerer de 140.000 kr.; så skal man betale 56 pct. i skat, og det virker ikke motiverende på arbejdstagerne.

Jeg synes også, man skal understrege, at den ændring, der sker af skattesystemet, betyder, at der i virkeligheden sker en omfordeling inden for de enkelte grupper, så de enkelte grupper, bl.a. ved at man får ændret på kapitalafkastbeskatningen og anpartslovgivningen og gennem fradragssaneringen, i virkeligheden i stor udstrækning selv kommer til at betale til skattelettelserne. Men de, der ikke har haft de store fradrag, de, der ikke har haft anparter, vil selvfølgelig kunne få glæde af, at vi får sænket marginals-katten.

Men det er klart, som det også er blevet sagt fra statsministerens side: det her skal finansieres. Det er en klar forudsætning, også for De Konservative, at hvis vi skal gennemføre skattelettelserne, er det også nødvendigt at finansiere dem, og det mest interessante i de kommende uger og måneder bliver måske at finde ud af, hvem der er parat til at bære byrderne for at finansiere de nødvendige omlægninger.

Vi foreslår, at der skal være en besparelse på de offentlige udgifter på 13 ½ mia. kr., og vi mener, at det er et rimeligt mål at sætte sig, og at det kan lade sig gøre at komme igennem med det. Det er ikke noget med, at den offentlige sektor vil blive bombet tilbage. Her er i virkeligheden tale om realistiske mål.

Det samme er tilfældet, når vi taler om det offentlige udgiftstryk, som skal sænkes med 8 procentenheder.

Må jeg afslutningsvis sige, at jeg efter denne debat trods alt ser muligheder for, at vi kan nå til enighed om væsentlige punkter i planen. Jeg tror, at de grundlæggende ideer skal fastholdes, og planen er jo også udtrykkelig lagt frem som et forhandlingsoplæg. Derfor er det en pligt for os alle at bruge sommertiden til en fornuftig og konstruktiv debat.

Jeg vil advare imod, at vi taler os væk fra hinanden. Det vil være spild af kræfterne. Tværtimod skal vi, når vi mødes igen til efteråret, være

nået meget nærmere en fælles og bred løsning, end det lige måske i dag kan se ud til. Jeg tror, at Danmark har brug for det. Jeg tror, vælgerne forventer det, og hvis vi kan gennemføre det, vil vi også have væsentlig bedre muligheder for at udnytte vores position i EF's indre marked.

Endelig skal jeg sige om Fremskridtspartiets dagsorden, at vi ikke finder, at det var nødvendigt at fremsætte dagsordenens forslag. Vi finder, at man har taget et enkelt element ud; man kunne have taget mange andre elementer ud og fremsat dagsordener på dem. Derfor vil vi stemme imod Fremskridtspartiets dagsordensforslag.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Det er jo ikke overraskende, at hr. Kent Kirk gentager statsministerens påstand om, at de virkelige høje indkomster kommer til at betale en væsentlig del af de lettelser, der er foreslået, tilbage igen ved fradragsbegrænsningen. Men det bliver det ikke mere rigtigt af.

Hvis man kigger på den skala af fradragsbegrænsninger, regeringen har foreslået, er de to største klumper af fradragsbegrænsning, dels at det skal blive dyrere for folk at komme på arbejde, dels at det skal blive dyrere for folk at stå i fagforening. Og det er ikke specielt dem med de høje indkomster, der har langt til arbejde, eller som står i fagforening. Derfor rammer de stramninger, der ligger i regeringens plan, sammen med fordobling af a-kassekontingentet, sammen med vandafgift osv. osv., entydigt i bunden af systemet, mens lettelserne rammer entydigt opad.

Det bliver ikke bedre af, at hr. Kent Kirk også siger noget om, at det med rentefradragsbegrænsning vist også rammer opad. Nej, det med rentefradragene rammer på en anden led. Det rammer de mennesker, som vi har talt om det flere gang i dag, som har købt deres hus for sent og for dyrt, og som i forvejen har budgetproblemer. Det går på tværs af generationerne, nok så meget som det går på tværs af indkomstfordelingen. Derfor er der et meget alvorligt problem, og ikke et tilløb til en løsning i det, når man angriber prioritetsrentefradraget for dem, der sidder dyrest, på den måde regeringens forslag gør det.

Til slut vil jeg godt sige, at det sidste, der er blevet nævnt som argument for, at her kom de